

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
30.07.2018

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725 București, România

Telefon: (+40-21) 313 25 31

Fax: (+40-21) 312 54 80

Internet : <http://www.ccr.ro>

E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.853A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 6883 / 18 JUL 2018

DOMNULUI

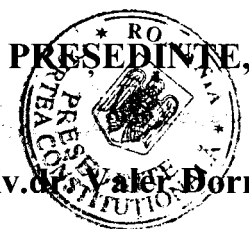
CĂLIN CONSTANTIN ANTON POPESCU-TĂRICEANU

Președintele Senatului

SENAT
PREȘEDINTE
Nr. 1107
Data 18.07.2018

În conformitate cu dispozițiile art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm alăturat Decizia nr.452 din 4 iulie 2018, prin care Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că sintagmele „*cu votul majorității deputaților și senatorilor*” din cuprinsul articolului unic pct.3 [cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] și al articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, sunt neconstituționale.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Prof.univ.dr. Valer Dorneanu

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.853A/2018

DECIZIA nr.452
din 4 iulie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct.3 [cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] și ale articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Ioana Marilena Chiorean	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și al art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.4373 din 6 iunie 2018, și constituie obiectul Dosarului nr.853A/2018. La sesizare a fost anexată Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, Președintele României susține că, având în vedere forma rezultată după reexaminarea de către Parlament, formă diferită față de cea transmisă inițial la promulgare, unele dintre dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2017 pentru modificarea și completarea art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, contravin prevederilor art.21 alin.(1) și (2), art.52, art.77 alin.(2) și art.76 din Constituție.

4. În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 77 alin. (2) din Constituție, se susține că, la art.unic pct.3 din legea criticată, în forma anterioară cererii de reexaminare – ce vizează modificarea art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 -, se prevedea că președintele și cei doi vicepreședinți ai ANCOM sunt numiți de către Parlament, în ședința comună a celor două Camere, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți. După reexaminare, textul art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 a suferit modificări, Parlamentul stabilind că numirea conducerii ANCOM se face cu votul majorității deputaților și senatorilor. Așadar, potrivit acestor noi prevederi, majoritatea necesară pentru numirea conducerii acestei autorități devine una absolută, față de forma precedentă, potrivit căreia majoritatea stabilită în acest scop era una simplă –

majoritatea deputaților și senatorilor prezenți. Deși una dintre solicitările Președintelui României, din cererea de reexaminare, privește chiar art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009, aceasta avea, însă, cu totul alt obiect, vizând problematica eliminării din cadrul procedurii de numire a conducerii ANCOM, a implicării întregii puteri executive (atât a Guvernului, cât și a Președintelui României). Or, în urma reexaminării, Parlamentul a intervenit într-o cu totul altă problemă referitoare la art.11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009, respectiv cea a majorității necesare numirii conducerii ANCOM. De asemenea, se susține că art. unic pct.5 al legii criticate, în forma anterioară cererii de reexaminare – ce vizează introducerea art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 -, prevedea că demiterea din funcție a conducerii ANCOM se face de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți. Ca urmare a dezbaterii solicitării de reexaminare, Parlamentul a modificat aceste dispoziții, în sensul că majoritatea necesară pentru demiterea conducerii acestei autorități devine una absolută. O astfel de modificare încalcă limitele reexaminării, întrucât acest articol nu a făcut obiectul cererii de reexaminare, aspect care contravine dispozițiilor art.77 alin.(2) din Constituție, precum și jurisprudenței Curții Constituționale.

5. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art.76 din Constituție, se susține că, stabilind faptul că numirea/demiterea conducerii ANCOM se pot realiza cu votul majorității deputaților și senatorilor, dispozițiile art. unic pct. 3 și pct. 5 din legea criticată contravin și prevederilor constituționale potrivit cărora legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, în timp ce legile ordinare și hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți din fiecare Cameră. Din punct de vedere tehnic-legislativ, numirea, respectiv demiterea de către Parlament a conducerii ANCOM se materializează într-o hotărâre a celor două Camere ale Parlamentului. În conformitate cu dispozițiile art. 76

alin. (2) din Constituție, pentru a fi adoptat, un asemenea act ar trebui să întrunească votul majorității deputaților și senatorilor prezenți, iar nu votul majorității membrilor celor două Camere. În acest sens, se invocă Decizia Curții Constituționale nr.392 din 17 aprilie 2007, prin care s-au stabilit următoarele: „În ceea ce privește adoptarea hotărârilor fiecărei Camere sau ale Camerelor reunite ale Parlamentului, legiuitorul face distincție între hotărârile parlamentare care se adoptă cu majoritatea absolută de voturi, sens în care exemplificăm cu prevederile art.76 alin.(1) din Constituție, referitoare la adoptarea sau modificarea regulamentelor parlamentare, și hotărârile care se adoptă cu majoritate simplă de voturi, de exemplu hotărârile așa cum dispune alin. (2) al aceluiași articol constituțional”. Prin aceeași decizie, instanța de contencios constituțional a statuat că, de regulă, hotărârile Parlamentului se adoptă cu majoritate simplă de voturi, dacă Legea fundamentală nu prevede altfel. Or, cu privire la numirea ori demiterea conducerii ANCOM, Constituția nu prevede expres o majoritate necesară adoptării hotărârii parlamentare în cauză. Prin urmare, dispozițiile art. unic pct. 3 și pct. 5 din legea supusă controlului de constituționalitate contravin prevederilor art.76 din Constituție, hotărârea celor două Camere, în acest caz, urmând să se adopte cu votul majorității membrilor prezenți, instituirea unei alte majorități fiind contrară Legii fundamentale.

6. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art.21 alin.(1) și (2) și art.52 din Constituție, autorul obiecției de neconstituționalitate susține că art.unic pct. 5 din legea criticată, în forma anterioară reexaminării – care introduce alin. (5¹) în art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 – prevede următoarele: „*Demiterea din funcție se face de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor, pe baza unui raport comun al comisiilor prevăzute la art. 15 alin. 1. Raportul se publică pe paginile de internet ale Camerei Deputaților și Senatului și se comunică persoanei demise*”. Referitor la această problemă, în cererea de reexaminare formulată de Președintele României s-a arătat

faptul că „legea nu prevede (...) niciun remediu efectiv, așa cum expres impune Directiva (2002/21/CE). Presupunând că demiterea ar fi dispusă printr-o hotărâre a Parlamentului, precizăm că hotărârile, ca acte individuale ale Parlamentului, nu pot fi atacate în justiție pentru a ne putea afla în prezența unui remediu efectiv”. Față de această critică, în procedura de reexaminare a legii, Parlamentul a modificat textul de la art.unic pct.5 din legea criticată. Se susține că modul în care este reglementată procedura de demitere din funcție a președintelui și vicepreședintelui ANCOM este contrară atât dispozițiilor art. 76 din Constituție, cât și celor ale art. 21 alin. (1) și (2), respectiv art. 52 din Constituție, întrucât, din analiza sistematică a dispozițiilor legii criticate, nu rezultă dacă și conform cărei proceduri persoana care se consideră vătămată prin actul de demitere din funcție se poate adresa unei instanțe de judecată. Astfel, în această situație, a unui act de autoritate individual, adoptat în temeiul legii (hotărârea Parlamentului), legiuitorul nu prevede niciun remediu efectiv pentru a proteja persoana vătămată ca urmare a existenței unui viciu de nelegalitate al respectivului act de demitere. Desigur, se poate considera că hotărârile Parlamentului sunt acte juridice care pot fi atacate la Curtea Constituțională, însă, la fel de adevărat este și faptul că persoana vizată de o eventuală hotărâre de demitere din funcția de conducere de la ANCOM, nu este subiect de sezină în fața Curții Constituționale. Totodată, nu s-ar putea reține argumentul conform căruia actul de demitere din funcție este un act exceptat de la controlul în contencios administrativ, întrucât face parte din finele de neprimire prevăzute la art.126 alin.(6) din Constituție. Art.126 alin.(6) se referă doar la actele de comandament militar și la actele autorităților publice în raporturile acestora cu Parlamentul, iar nu la actele administrative, de autoritate, ale Parlamentului însuși. În aceste condiții, se susține că legea criticată încalcă prevederile privind dreptul la un proces echitabil, reglementat în art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, accesul liber la justiție, consacrat de art.21 din Constituție, precum și dreptul de a obține recunoașterea

dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, prevăzut de art.52 din Constituție.

7. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

8. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere, prin adresa cu nr.2/6111 din 20 iunie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.4743 din 20 iunie 2018, în sensul că sesizarea formulată de Președintele României este neîntemeiată.

9. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art.77 alin.(2) din Constituție, arată că, urmare a dezbaterii solicitării de reexaminare, Parlamentul a modificat aceste dispoziții, în sensul că majoritatea necesară pentru demiterea conducerii acestei autorități devine una absolută. Prin coroborarea dispozițiilor punctelor 3, 4 și 5 din cererea de reexaminare, Președintele României solicită eliminarea gradului de subiectivitate a deciziei de demitere a președintelui și a celor doi vicepreședinți ai ANCOM și, în același timp, eliminarea riscului de exces de putere, de natură să afecteze independența operațională a ANCOM. Or, textul legii a cărei neconstituționalitate se invocă, prin înlocuirea cerinței majorității simple cu majoritatea absolută, necesară pentru demiterea/numirea președintelui ANCOM, are ca scop, așa cum s-a solicitat și prin cererea de reexaminare, să ofere tocmai acele garanții suplimentare că numirea/demiterea efectuate astfel, asigură o conducere independentă autorității de reglementare, asigură coerență și stabilitate pentru îndeplinirea obiectivelor acestei instituții. Prin urmare, în urma reexaminării, modificarea Parlamentului nu numai ca a intervenit chiar în problematica modalității de numire/demitere a conducerii ANCOM, criticată prin cererea de reexaminare, dar este și în sensul întăririi independenței autorității naționale de reglementare, prin

demiterea/alegerea conducerii, în condiții de majoritate absolută. Astfel, Parlamentul, prin modificarea majorității necesare pentru demiterea conducerii ANCOM, a ținut cont de solicitarea Președintelui României.

10. Cu privire la critica referitoare la încălcarea art.76 din Constituție, se susține că, potrivit dispozițiilor constituționale, regula care guvernează adoptarea hotărârilor Parlamentului este întrunirea cvorumului decizional al majorității simple de voturi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și/sau deputaților prezenți la ședință, excepțiile de la aceasta regulă fiind expres prevăzute de Legea fundamentală. Astfel, pe lângă situația reglementată de art.76 alin.(1), referitoare la hotărârile prin care se adoptă sau se modifică regulamentele parlamentare, Constituția mai prevede patru situații în care Parlamentul, în Camere reunite, adoptă hotărâri cu votul majorității absolute a membrilor săi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și deputaților, și anume în cazurile care privesc: suspendarea Președintelui României - art.95 alin.(1), acordarea încrederii Guvernului - art.103 alin.(3), adoptarea unei moțiuni de cenzură prin care se retrage încrederea Guvernului - art.113 alin.(1) sau adoptarea unei moțiuni de cenzură în procedura angajării răspunderii Guvernului - art.114 alin.(2). De asemenea, Constituția cere întrunirea unei majorități calificate de vot, respectiv două treimi din numărul deputaților și senatorilor, în cazul hotărârii adoptate în ședința comună a Camerelor Parlamentului, prin care Președintele României este pus sub acuzare pentru înaltă trădare. Din analiza acestor dispoziții constituționale, rezultă că toate hotărârile adoptate de Camera Deputaților sau de Senat, în ședințe separate, cu excepția celor referitoare la regulamentele proprii de organizare și funcționare, urmează regula stabilită de dispozițiile art.76 alin.(2) din Constituție, respectiv se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți în fiecare Cameră. Însă, tot potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (Deciziile nr.260 și nr.261 din 8 aprilie 2015), legiuitorul trebuie să se raporteze la reglementările ce reprezintă un reper de claritate, precizie și previzibilitate. Dispozițiile constituționale

stabilesc, astfel, condiții minime ce trebuie garantate la momentul elaborării diferitelor categorii de acte normative, având în vedere rațiuni referitoare la importanța domeniilor sociale pe care le reglementează. Rezultă, astfel, că instituirea cerinței adoptării cu o majoritate absolută este de natură să asigure o garanție mai puternică a atingerii dezideratelor avute în vedere la elaborarea respectivului act normativ. În același sens, există și alte dispoziții legale care reglementează majorități de adoptare a hotărârilor Parlamentului, diferite de cea prevăzută de art. 76 din Constituție. Cu titlu exemplificativ, se menționează majoritatea de vot necesară pentru numirea președintelui și vicepreședinților Consiliului Legislativ (art.9 din Legea nr.73/1993 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ, republicată).

11. Sub aspectul garanțiilor pe care le consacră dispozițiile art. 21 din Constituție, se susține că aceste prevederi constituționale se corelează cu cele ale art.1 alin. (4), referitoare la separația puterilor în stat, art. 24, referitor la dreptul la apărare, art. 52, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 124-130, referitoare la instanțele judecătorești, precum și cu art.142-147, referitoare la Curtea Constituțională. Examinând art.21 din Constituție, în ansamblul normelor constituționale, se constată - astfel cum, de altfel, s-a reținut și în doctrină - că, prin generalitatea formulării sale, acesta permite accesul la justiție al oricărei persoane pentru apărarea oricărui drept sau libertate și a oricărui interes legitim, în mod concret și efectiv, în sensul că justițiabilul să beneficieze de posibilitatea clară și concretă de a contesta un act care aduce o atingere drepturilor sale, și fără ca vreo lege să poată îngreuna acest drept. În ceea ce privește art. 52 din Constituție, acesta se referă la dreptul persoanei care se consideră vătămată de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Or, hotărârea emisă de Parlament nu este un act administrativ, în sensul în care a fost reglementat prin art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului

administrativ, fiind emisă în temeiul art. 67 din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 459 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 30 septembrie 2014). Prin urmare, nu se poate susține că actul contestat încalcă dispozițiile art.52 din Constituție, cât timp acestea nu sunt aplicabile situației reglementate. Mai mult decât atât, prin aceeași decizie, Curtea, referindu-se la „numirea persoanelor care au întrunit votul majorității membrilor fiecărei Camere, la propunerea birourilor permanente și pe baza recomandării comisiilor juridice”, a arătat că „o atare reglementare este necesară în considerarea specificului activității unei Camere a Parlamentului, acela de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbatere publică, pe baza unei proceduri stabilite de lege. Potrivit poziției preeminente a Parlamentului în sistemul autorităților publice ale României, el exercită prerogative de cea mai mare însemnătate pentru activitatea de stat, fiind, în întregul său, expresia suveranității naționale rezultată din alegerile parlamentare. Între aceste prerogative, alături de cea privitoare la adoptarea legilor, este și activitatea de numire în funcțiile de demnitate publică. Desigur, Parlamentul nu poate desfășura, în plenul său, o atare activitate fără a beneficia de suportul informațional necesar pentru a-și formula o opinie corectă asupra persoanelor care urmează a fi desemnate pentru exercitarea atribuțiilor pe care funcția de demnitate publică o implică. Rolul comisiilor juridice în procedura de numire a judecătorilor constituționali este tocmai acela de a culege și a oferi acele date necesare plenului fiecărei Camere spre a-și fonda, în mod optim, luarea unei decizii”. Prin urmare, procedura demiterii/numirii de către Parlament este de natură să asigure, în cel mai înalt grad, o decizie fundamentată și corectă. Prin Decizia nr.732 din 10 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 12 iulie 2012, Curtea Constituțională a reținut că „Avocatul Poporului răspunde numai în fața Parlamentului, activitatea sa fiind supusă controlului parlamentar. Ca urmare, Parlamentul este singura autoritate în măsură să aprecieze dacă activitatea desfășurată

de Avocatul Poporului, în calitate sa de conducător al instituției, s-a realizat în limitele stabilite de Constituție și lege sau, dimpotrivă, cu încălcarea acestora, și în consecință, printr-o evaluare obiectivă în cadrul căilor și procedurilor exclusiv parlamentare, să dispună măsurile legale. A decide altfel ar însemna să se recunoască Curții Constituționale posibilitatea de a se substitui Parlamentului, de a invalida evaluările făcute de acesta și de a le înlocui cu evaluările proprii ale Curții, ceea ce ar exceda, în mod evident, atribuțiilor instanței de contencios constituțional.” Această modalitate de reglementare este în conformitate și cu exigențele Directivei 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/140/CE, având în vedere că directivele fac parte din dreptul secundar al UE și impun statelor membre să atingă un rezultat, dar lasă la aprecierea acestora o libertate deplină în alegerea soluției legislative pentru a se atinge rezultatul determinat. Așadar, procedura de demitere și, respectiv, de desemnare în funcție a conducerii ANCOM, prevăzută în legea supusă controlului de constituționalitate, nu încalcă prevederile directivei, asigurând respectarea drepturilor recunoscute de aceasta. Mai mult, hotărârea parlamentară de demitere permite opoziției să conteste motivele demiterii și chiar să atace hotărârea parlamentară respectivă în fața Curții Constituționale.

12. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, art.10, art.15 și art.18 din Legea nr.47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

14. Obiectul controlului de constituționalitate, astfel cum este menționat în sesizarea Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2017 pentru modificarea și completarea art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, lege adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 22 mai 2018, ca urmare a cererii de reexaminare, formulată de Președintele României. Analizând susținerile autorului obiecției de neconstituționalitate, Curtea constată că acesta critică doar dispozițiile articolului unic pct.3 [cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009] și ale articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2017 pentru modificarea și completarea art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, dispoziții care au următorul cuprins:

- Articolul unic pct.3: **„3. La articolul unic, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

1. La articolul 11, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art.11.- (1) Conducerea A.N.C.O.M. este asigurată de un președinte și 2 vicepreședinți, numiți de către cele două Camere ale Parlamentului, reunite în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor.”;

- Articolul unic pct.5: **„5. La articolul unic, după punctul 2 se introduc șase noi puncte, pct.3-8, cu următorul cuprins:**

3. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Salariul președintelui A.N.C.O.M. se stabilește la nivelul a cinci salarii medii la nivelul instituției aferente lunii ianuarie a fiecărui an, iar salariul vicepreședinților A.N.C.O.M. se stabilește la nivelul a patru salarii medii la nivelul instituției aferente lunii ianuarie a fiecărui an;”

4. La articolul 11, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Funcțiile de președinte și vicepreședinte AN.C.O.M. sunt funcții de demnitate publică asimilate funcției de ministru, respectiv secretar de stat, cu drept de cabinet al demnitarului.”

5. La articolul 11 alineatul (5), după litera f) se introduce o nouă literă, lit.g), cu următorul cuprins:

„g) prin demitere, în cazul în care nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute la alin.(3) și (4), în condițiile alin.(8), sau în situații excepționale, atunci când, prin acțiunile lor, au afectat în mod grav independența funcțională a autorității față de entitățile prevăzute la art. 18 alin.(5) sau capacitatea administrativă a autorității de a-și îndeplini atribuțiile conferite de lege.”

6. La articolul 11, după alineatul (5), se introduc trei noi alineate, alin. (5¹)-(5³), cu următorul cuprins:

„(5¹) Demiterea din funcție se face de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună, cu votul majorității deputaților și senatorilor, pe baza unui raport comun al comisiilor prevăzute la art.15 alin.(1). Raportul se publică pe paginile de internet ale Camerei Deputaților și Senatului și se comunică persoanei demise.[...]”

15. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, se susține că prevederile legii criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art.21 alin.(1) și (2), privind accesul liber la justiție, art.52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică,

art.77 alin.(2), privind reexaminarea legii și art.76, privind adoptarea legilor și a hotărârilor.

16. **Analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a obiecției de neconstituționalitate, prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție și de art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, care trebuie realizate sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutile analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.455 din 31 mai 2018, par.27).

17. **Sub aspectul titularului dreptului de sesizare**, Curtea constată că obiecția care formează obiectul Dosarului nr.853A/2018 îndeplinește condițiile de admisibilitate, prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție, aceasta fiind formulată de Președintele României, care are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*.

18. **Sub aspectul termenului de sesizare**, Curtea reține că, inițial, proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2017 pentru modificarea și completarea art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, inițiat de Guvern, s-a considerat adoptat în plenul Camerei Deputaților din data de 3 octombrie 2017, în forma inițiatorului, fără a fi dezbătut în Plen, potrivit prevederilor art.115 alin.(5) teza a III-a din Constituția României, republicată (conform căruia „*Dacă în termen de cel mult 30 zile de la depunere, Camera sesizată nu se*

pronunță asupra ordonanței, aceasta este considerată adoptată și se trimite celeilalte Camere care decide de asemenea în procedură de urgență”). Ulterior, proiectul de lege a fost dezbătut în plenul Senatului și adoptat la data de 18 decembrie 2017, iar legea fost trimisă la promulgare. La data de 15 ianuarie 2018, Președintele României a transmis Curții Constituționale sesizarea referitoare la neconstituționalitatea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2017 pentru modificarea și completarea art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

19. Prin Decizia nr.64 din 14 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.366 din 26 aprilie 2018, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, și a constatat că aceste dispoziții sunt constituționale, în raport cu criticile formulate. Criticile de neconstituționalitate formulate de Președintele României au vizat atât neconstituționalitatea extrinsecă a legii criticate - și anume încălcarea dispozițiilor constituționale ale art.115 alin.(4), referitoare la condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență ale Guvernului, și ale art.75, referitoare la principiul bicameralismului -, cât și neconstituționalitatea intrinsecă a legii criticate, și anume încălcarea Directivei 2002/21/CE, prin prisma art.148 alin.(2) și (4) din Constituție.

20. După publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial al României, Președintele României a trimis Parlamentului, la data de 4 mai 2018, o cerere de reexaminare, prin care solicita modificarea dispozițiilor art.I pct.3, pct.4 și pct.5, din perspectiva lipsei de precizie, claritate și previzibilitate, a lipsei vreunei căi de atac împotriva hotărârii Parlamentului privind demiterea conducerii ANCOM și a lipsei garantării independenței funcționale a ANCOM. Parlamentul a adoptat legea, la data de 22 mai

2018, ca urmare a cererii de reexaminare, formulate de Președintele României, singura modificare fiind cea privind majoritatea cerută pentru adoptarea hotărârii referitoare la numirea, respectiv demiterea conducerii ANCOM. După adoptare, legea a fost trimisă la promulgare, la data de 31 mai 2018, iar Președintele României a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate, la data de 6 iunie 2018, în interiorul termenului de promulgare de 10 zile pe care Președintele României îl are la dispoziție pentru promulgarea legii, conform art.77 alin.(3) din Constituție, potrivit căruia *„promulgarea legii se face în cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare sau de la primirea deciziei Curții Constituționale, prin care i s-a confirmat constituționalitatea”*.

21. **Sub aspectul obiectului sesizării**, Curtea constată că aceasta vizează Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2017 pentru modificarea și completarea art.11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, lege adoptată ca urmare a cererii de reexaminare, formulată de Președintele României. Autorul obiecției de neconstituționalitate a formulat **o critică de neconstituționalitate extrinsecă**, arătând că dispozițiile art.unic pct.3 și art.unic pct.5 din legea criticată încalcă limitele reexaminării impuse de art.77 alin.(2) din Constituție, prin aceea că Parlamentul, în cadrul procedurii de reexaminare, a modificat în alt sens dispoziția de lege care a format obiectul reexaminării. De asemenea, autorul obiecției a formulat și **două critici de neconstituționalitate intrinsecă**, după cum urmează: art.unic pct.5 din legea criticată - cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 - încalcă art.21 alin.(1) și (2) și art.52 din Constituție, deoarece legea nu prevede o cale de atac a persoanei interesate împotriva hotărârii Parlamentului de demitere a conducerii ANCOM; art.unic pct.3 din legea criticată - care vizează modificarea art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 -, precum și art.unic pct.5 - care vizează introducerea art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr.22/2009, încalcă dispozițiile art.76 alin.(2) din Constituție, deoarece hotărârile Parlamentului trebuie să se adopte cu votul majorității membrilor prezenți, iar nu cu votul majorității membrilor săi.

22. Curtea reține că urmare a cererii de reexaminare, Parlamentul a modificat majoritatea necesară pentru adoptarea hotărârii privind numirea și demiterea conducerii ANCOM. Referitor la articolele criticate din punct de vedere al constituționalității intrinseci, **singura diferență specifică între varianta inițială și varianta adoptată după reexaminare este modificarea majorității necesare pentru adoptarea hotărârii Parlamentului privind numirea, respectiv demiterea conducerii ANCOM**, din cuprinsul art. unic pct.3 – cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 - și din cuprinsul art. unic pct.5 – cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009. Astfel, în varianta legii adoptate înainte de reexaminare, aceste texte de lege prevedeau că atât numirea, cât și demiterea conducerii ANCOM se hotărau de către cele două Camere ale Parlamentului, reunite în ședință comună, *„cu votul majorității deputaților și senatorilor prezenți”*. În varianta legii adoptate după reexaminare, aceleași texte prevăd că numirea și demiterea conducerii ANCOM se hotărăsc de către cele două Camere ale Parlamentului, reunite în ședință comună, *„cu votul majorității deputaților și senatorilor”*.

23. Cu privire la obiectul sesizării de neconstituționalitate privind o lege adoptată, ca urmare a cererii de reexaminare formulate de Președintele României, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, similar cu reexaminarea realizată conform art.147 alin.(2) din Constituție, „cererea de reexaminare, formulată conform art.77 alin.(2) din Constituție, are drept efect redeschiderea procedurii legislative, însă numai în limitele cererii de reexaminare [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 47]. Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui

României, precum și pe cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context, se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, paragraful 46]. Prin urmare, și în privința legii adoptate ca urmare a admiterii cererii de reexaminare, în măsura în care un text legal nu a format obiectul reexaminării, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată. De asemenea, întrucât cererea de reexaminare nu este obligatorie pentru Parlament, spre deosebire de decizia de neconstituționalitate, în cazul în care Parlamentul o respinge sau o admite în parte, nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile legale nereexaminată, și anume cele care nu au suferit niciun eveniment legislativ în procedura de reexaminare. Prin urmare, indiferent că o cerere de reexaminare a fost admisă, admisă în parte sau respinsă, pot forma obiectul controlului *a priori* de constituționalitate numai dispozițiile legale supuse unor intervenții legislative în procedura de reexaminare, precum și procedura de adoptare a legii în urma cererii de reexaminare, cu titlu exemplificativ, reținându-se cvorumul de ședință, majoritatea de vot sau ordinea de sesizare a Camerelor Parlamentului. În măsura în care titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale prevăzuți la art.146 lit.a) teza întâi din Constituție formulează o obiecție de neconstituționalitate fără a contesta diferența specifică dintre varianta redacțională a legii reexaminată și cea inițială a legii, Curtea urmează să constate inadmisibilitatea acesteia” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.334 din 10 mai 2018, par.32).

24. Aplicând jurisprudența sa referitoare la sfera de competență a Curții cu privire la obiecțiile de neconstituționalitate formulate ulterior reexaminării legii criticate, Curtea reține că **obiecția de neconstituționalitate, formulată în interiorul termenului de 10 zile, prevăzut de art.77 alin.(3) din Constituție, poate viza atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la procedura de adoptare a**

legii, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă, dar numai în privința dispozițiilor legale reexamine, care au suferit modificări sau completări în procedura de reexaminare. Or, sub aspectul criticii de neconstituționalitate intrinsecă privind lipsa căii de atac împotriva hotărârii Parlamentului de demitere a conducerii ANCOM, Curtea constată că, **în procedura de reexaminare, această soluție legislativă nu a fost avută în vedere, nemodificându-se, sub acest aspect, articolul unic pct.5 din legea criticată - cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009.** Aceeași soluție legislativă criticată – a lipsei vreunei căi de atac a hotărârii Parlamentului de demitere a conducerii ANCOM -, se regăsea atât în forma anterioară a legii, cât și în forma ulterioară reexaminării.

25. Așadar, ținând cont de jurisprudența Curții Constituționale, **nu puteau fi aduse critici de neconstituționalitate intrinsecă dispozițiilor legale cuprinse în forma inițială a legii, anterioare cererii de reexaminare formulate.** Astfel de critici puteau fi formulate cu ocazia primei sesizări de neconstituționalitate formulate de Președintele României, aspect ce se încadrează în ipoteza a treia din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.223 din 13 martie 2018, cu privire la termenul de 20 zile de promulgare, conform art.77 alin.(1) din Constituție, dat fiind că termenul de promulgare a fost întrerupt, ca urmare a formulării în prealabil a unei prime obiecții de neconstituționalitate, soluționate prin Decizia nr. 64 din 14 februarie 2018. De altfel, critica referitoare la lipsa vreunei căi de atac a hotărârii Parlamentului privind demiterea conducerii ANCOM a fost formulată și cu ocazia obiecției de neconstituționalitate a legii, înainte de reexaminare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.64 din 14 februarie 2018, par.14). În consecință, Curtea constată că, în ceea ce privește articolul unic pct.5 din legea criticată - cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 -, **critica privind încălcarea art.21 alin.(1) și (2) și art.52 din Constituție** (referitoare la faptul că legea nu prevede o cale

de atac a persoanei interesate împotriva hotărârii Parlamentului de demitere a conducerii ANCOM) **a fost formulată cu depășirea termenului stabilit** prin ipoteza a treia din paragraful 70 al Deciziei nr.67 din 21 februarie 2018, cu privire la termenul de 20 de zile de promulgare, conform art.77 alin.(1) din Constituție. Pe de altă parte, deși formulată în termenul stabilit prin ipoteza a doua din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, cu privire la termenul de 10 zile de promulgare, conform art. 77 alin. (3) din Constituție, **această critică nu vizează o soluție legislativă care să fi fost supusă reexaminării.**

26. Prin urmare, în considerarea celor două aspecte antereferite, care vizează atât regularitatea sesizării Curții Constituționale, cât și sfera sa de competență, Curtea constată că **obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] - cu privire la soluția legislativă care nu prevede o cale de atac împotriva hotărârilor Parlamentului de demitere a conducerii ANCOM - din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017, este inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare.**

27. În ceea ce privește obiecția de neconstituționalitate a celorlalte dispoziții din articolul unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009], precum și a articolului unic pct.3 [cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009], **Curtea constată că aceasta este admisibilă, atât sub aspectul obiectului său [deoarece vizează critici de neconstituționalitate extrinsecă, privind încălcarea limitelor reexaminării și critici de neconstituționalitate intrinsecă a unor dispoziții care au suferit modificări sau completări în procedura de reexaminare], cât și sub aspectul termenului de sesizare [fiind formulată în interiorul termenului de 10 zile pe care Președintele României îl are**

la dispoziție pentru promulgarea legii, conform art.77 alin.(3) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.67 din 21 februarie 2018, par.70)].

28. *Analizând critica de neconstituționalitate extrinsecă, privind încălcarea dispozițiilor art.77 alin.(2) din Constituție, referitoare la limitele reexaminării*, Curtea reține că autorul obiecției susține că prevederile articolului unic pct.3 și ale articolului unic pct.5 din legea criticată încalcă limitele reexaminării, deoarece aceste articole nu au făcut obiectul cererii de reexaminare. Astfel, se susține că, deși una dintre solicitările cuprinse în cererea de reexaminare privește chiar art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009, aceasta avea, însă, cu totul alt obiect, vizând problematica eliminării, din cadrul procedurii de numire a conducerii ANCOM, a implicării întregii puteri executive. Or, în urma reexaminării, Parlamentul a intervenit într-o cu totul altă problematică, referitoare la art.11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009, respectiv cea a majorității necesare numirii conducerii ANCOM. De asemenea, se susține că art. unic pct.5 al legii criticate, în forma anterioară cererii de reexaminare – ce vizează introducerea art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 - a fost modificat, în sensul că majoritatea necesară pentru demiterea conducerii acestei autorități devine una absolută, iar o astfel de modificare încalcă limitele reexaminării, întrucât acest articol nu a făcut obiectul cererii de reexaminare, aspect care contravine dispozițiilor art.77 alin.(2) din Constituție, precum și jurisprudenței Curții Constituționale.

29. Cu privire la această susținere, Curtea constată că, în jurisprudența sa referitoare la limitele reexaminării, prevăzute de art.77 alin.(2) din Constituție, prin Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016, par.26, a reținut că, printre atribuțiile Președintelui României în cadrul raporturilor pe care acesta le are cu Parlamentul și care vizează legiferarea, este cererea de reexaminare a unei legi înainte de promulgare. Potrivit art. 77 alin. (2) din Constituție, „*înainte de promulgare, Președintele poate*

cere Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii". Din examinarea dispozițiilor constituționale rezultă că Președintele, în cadrul procedurii de promulgare, analizează conținutul normativ al legii și constată dacă au fost respectate prevederile regulamentare, constituționale sau convenționale la care România este parte sau dacă interesul public, realitățile sociale, economice sau politice justifică reglementarea adoptată de Parlament și supusă promulgării. Prin urmare, analiza Președintelui poate viza aspecte de legalitate, deficiențe ale legii, legate de procedura de adoptare sau de conținutul său, prin raportare la acte normative interne sau internaționale în vigoare, fiind necesară corelarea cu ansamblul reglementărilor interne și armonizarea legislației naționale cu legislația europeană și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Pe de altă parte, această analiză poate avea în vedere aspecte de oportunitate care privesc efectele economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările adoptate, legiuitorul fiind obligat să fundamenteze temeinic soluțiile pe care le cuprinde legea, pe baza unor documente de politici publice aprobate de Parlament sau de Guvern. Reexaminarea poate fi cerută o singură dată, pentru orice motiv - de formă/procedură sau de fond/conținut, cu privire la legea în integralitatea sa ori pentru o parte dintre normele sale. Ca urmare a formulării cererii de reexaminare, legea este retrimisă în Parlament, care este obligat să reia procedura de legiferare și să dezbată în plenul celor două Camere solicitările adresate de Președinte.

30. Curtea a mai stabilit că, în temeiul prevederilor art.61 alin.(1) din Constituție, Parlamentul – în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării - poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară. Astfel, în urma reexaminării legii, Parlamentul poate admite în întregime sau parțial solicitarea, modificând în totalitate sau doar o parte din textele de lege cuprinse în cererea de reexaminare, precum și dispozițiile legii care se impun a fi recorelate, sau poate să respingă cererea de reexaminare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 991 din 1 octombrie 2008, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 6 octombrie 2008 sau Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013). Prin Decizia nr.63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.201 din 6 martie 2018, par. 44, Curtea a constatat că „trebuie reexamine textele cuprinse în cererea Președintelui României, precum și cele care au legătură cu acestea, fiind necesară corelarea tehnico-legislativă a tuturor dispozițiilor din lege. În acest context, pot fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare. Parlamentul deliberază numai în limitele cererii de reexaminare, dar are obligația să se exprime cu privire la toate textele din lege care se referă la o problemă ridicată de Președintele României, chiar în absența unei mențiuni exprese în solicitarea acestuia. Parlamentul, fiind unica autoritate legiuitoare a țării, conform prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în raport cu solicitările cuprinse în cererea de reexaminare a Președintelui României, poate adopta orice fel de soluție pe care o va considera necesară.” Prin aceeași decizie, par.46, Curtea a constatat că **„limitele sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare.** Având în vedere scopul cererii de reexaminare, respectiv îmbunătățirea actului normativ, nu se poate admite ca reexaminarea să aibă drept consecință adoptarea unei legi cu contradicții sau necorelări între texte, astfel că, în virtutea regulilor de tehnică legislativă, necesitatea coerenței reglementării impune completarea unor texte din lege care nu au făcut în mod expres obiectul cererii de reexaminare. Această practică este în beneficiul reglementării, și nu afectează limitele reexaminării, admiterea unor obiecții din cererea de reexaminare putând antrena modificări cu privire la toate sau doar la unele dintre dispozițiile legii în cauză, ceea ce impune corelarea tuturor prevederilor acesteia, chiar prin eliminarea sau abrogarea unor texte. Astfel, Curtea a constatat că, în aplicarea normei constituționale cuprinse la art. 77, Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României,

precum și pe cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context, se impun a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea. În cadrul acestei proceduri, în situația în care se dă o altă redactare unor texte sau se completează legea cu noi reglementări, urmează să se asigure corelările necesare dintre textele care au făcut obiectul cererii Președintelui României și celelalte dispoziții ale legii. Pentru aceleași rațiuni, dacă cererea de reexaminare vizează doar aspecte punctuale sau dispoziții concrete din lege, iar, în economia actului normativ, acestea se dovedesc a fi esențiale, întrucât constituie fundamentul reglementării, lipsa lor afectând însăși filosofia actului normativ, apare cu evidentă faptul că înlăturarea, eliminarea lor va prejudicia întregul act și va conduce la respingerea legii în ansamblul său [Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, paragrafele 12 și 13, și Decizia nr. 31 din 27 ianuarie 2016, paragrafele 11 și 12, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2016].”

31. În cazul legii criticate, Curtea constată că, prin cererea de reexaminare, Președintele României a solicitat Parlamentului, printre altele, modificarea articolului unic pct.3 - cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 - deoarece „întreaga putere executivă (atât Guvernul, cât și Președintele României) este eliminată din cadrul procedurii de numire a conducerii ANCOM, ceea ce determină un dezechilibru între puterile statului în ceea ce privește atribuțiile legate de propunerea, numirea și controlul care vizează o autoritate administrativă autonomă precum ANCOM”. De asemenea, în cererea de reexaminare pe care Președintele a transmis-o Parlamentului, s-a precizat că „la art.I pct.5 din legea transmisă la promulgare, se introduce pct. 6, potrivit căruia la art.11 se adaugă alin.(5³), care prevede că vicepreședinții ANCOM pot fi demiși, la propunerea motivată a președintelui ANCOM, de către cele două Camere ale Parlamentului. Ne aflăm din nou

în fața unei reglementări imprecise și insuficiente, întrucât atât președintele, cât și cei doi vicepreședinți trebuie să se bucure de o protecție egală în ceea ce privește motivele demiterii, astfel încât propunerea președintelui ANCOM pentru demiterea vicepreședinților să nu se poată baza decât pe motivele de demitere prevăzute, în prealabil, în lege.”

32. Curtea reține că, în cadrul procedurii de reexaminare, Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului și Comisia pentru tehnologia informației și comunicațiilor, din cadrul Camerei Deputaților, au întocmit un raport comun de admitere parțială a cererii de reexaminare, prin care au propus aprobarea legii cu amendamente admise. Printre aceste amendamente, s-au aflat și modificarea articolului unic pct.3 din legea criticată - care vizează modificarea art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 -, precum și modificarea articolului unic pct.5 - care vizează introducerea art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.22/2009 - , în sensul că, pentru adoptarea hotărârii Parlamentului privind numirea conducerii ANCOM, s-a eliminat cerința votului majorității deputaților și senatorilor prezenți, și s-a introdus o cerință mai strictă, cea a votului majorității deputaților și senatorilor. Ulterior, atât Camera Deputaților, cât și Senatul au adoptat această formă a articolului unic pct.3 și a articolului unic pct.5 din legea criticată.

33. Analizând, în mod comparativ, cererea de reexaminare formulată de Președintele României și forma legii criticate, adoptate de Parlament, după reexaminare, Curtea reține că, deși, atât articolul unic pct.3, cât și articolul unic pct.5 din legea criticată, au făcut, în mod formal, obiectul cererii de reexaminare formulate de Președintele României, solicitările acestuia au vizat, în mod direct, atât schimbarea procedurii de numire a conducerii ANCOM, întrucât, din această procedură, a fost eliminată întreaga putere executivă (atât Guvernul, cât și Președintele României), cât și

imprecizia și insuficiența textului, în ceea ce privește protecția egală, atât a președintelui, cât și a celor doi vicepreședinți, referitoare la motivele demiterii.

34. Curtea constată că modificarea articolului unic pct.3 și a articolului unic pct.5 din legea criticată, privind tipul majorității cerute pentru hotărârea Parlamentului de numire sau de demitere a conducerii ANCOM, **nu a fost făcută pentru a răspunde unora dintre solicitările Președintelui, ci este o soluție legislativă distinctă, care nu are legătură cu cele solicitate în cererea de reexaminare.** Așadar, Parlamentul a adoptat altă soluție legislativă decât cea solicitată de Președinte prin cererea de reexaminare. Or, potrivit jurisprudenței sale, anterior citate, Curtea constată că limitele sesizării Parlamentului pentru reexaminarea legii sunt definite de cererea de reexaminare. **Așadar, în cazul legii criticate, Parlamentul a depășit limitele reexaminării, încălcând astfel dispozițiile art.77 alin.(2) din Constituție, deoarece nu a existat o solicitare a Președintelui privind majoritatea cerută pentru adoptarea hotărârilor Parlamentului de numire sau de demitere a conducerii ANCOM, astfel că această soluție legislativă nu a făcut obiectul cererii de reexaminare.**

35. **În concluzie,** ținând de cont de cele mai sus arătate, Curtea constată că sintagmele „*cu votul majorității deputaților și senatorilor*”, din cuprinsul articolului unic pct.3 [cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009] și al articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009], au fost introduse cu încălcarea dispozițiilor art.77 alin.(2) din Constituție.

36. Având în vedere admiterea criticii de neconstituționalitate extrinsecă, privind adoptarea legii cu depășirea limitelor cererii de reexaminare, Curtea constată că nu mai este necesară analizarea criticii de neconstituționalitate intrinsecă, privind încălcarea dispozițiilor art.76 alin.(2) din Constituție, de către sintagmele „*cu votul majorității deputaților și senatorilor*”, din cuprinsul articolului unic pct.3 [cu referire la art.11

alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009] și al articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009], și că se impune reluarea procedurii de dezbatere a cererii de reexaminare, în condițiile și limitele fixate de art.77 alin.(2) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, par.51 și 52).

37. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi*, în ceea ce privește soluția de inadmisibilitate, prevăzută la pct.1 din dispozitiv, și cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește soluția de admitere, prevăzută la pct.2 din dispozitiv,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] - cu privire la soluția legislativă care nu prevede o cale de atac împotriva hotărârilor Parlamentului de demitere a conducerii ANCOM - din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații.

2. Admite obiecția de neconstituționalitate și constată că sintagmele „*cu votul majorității deputaților și senatorilor*” din cuprinsul articolului unic pct.3 [cu referire la art.11 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea

Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] și al articolului unic pct.5 [cu referire la art.11 alin.(5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații] din Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2017 pentru modificarea și completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 iulie 2018.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Prof.univ.dr. Valer Dorneanu

**MAGISTRAT-ASISTENT,
Ioana Marilena Chiorșan**

* Cu opinia separată a doamnei judecător Livia-Doina Stanciu, în sensul celei formulate la Decizia nr.334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.455 din 31 mai 2018.